

A szovjet megszállás és a diktatúra ideje

A Szovjetunió hadserege tulajdonképpen elfoglalta egész Közép-Európát, melyet azután meg is kapott háborús teljesítménye, a német fasizmus felett aratott nyugati győzelemhez való hozzájárulása fejében.

A szovjet beavatkozás a Közép-Európa országainak társadalmi rendjébe a legbrutálisabb volt, 1945-1948 között mindenhol létrejött a kommunista pártok diktatúrája, melyek nem voltak mások, mint a szovjet hódítás során saját országukat Moszkvától hűbérbe átvevő szovjet kollaboránsok csoportjai.

A Szovjetunió vezetői kizárólag a szláv országokat tekintették és nevezték felszabadított országoknak a szláv testvériség jegyében. Magyarország nem lévén szláv, rá az elfoglalt, meghódított kategória vonatkozott. A magyar nép „felszabadítását” Rákosi Máttyás kommunista klikkje találta ki és használta a politikai élet minden területén. Ezzel a hazugsággal folyamatosan irritálta a magyar nemzet millióit határainkon belül és kívül és alkalmat adott a török hódítással való összehasonlításra.

Miszerint a törökök nem ünnepeltették meg velünk Buda meghódítását, célzás az április 4-i „felszabadulási” ünnepre. Másrészt megszületett a széltében elterjedt mondóka: Nem baj Sztálin (Lenin), nem tart ez örökké, 150 év alatt sem lettünk törökké.

A versailles-i (párizsi) világrendszer ingatagságára és súlyos konfliktusokkal való megterhelésére rövid időn belül megmozdulások és politikai földrengések figyelmeztettek. Felkelések törtek ki a Német Demokratikus Köztársaságban és Kelet-Berlinben (1953), Lengyelországban és Magyarországon (1956), Csehországban (1968) stb.

Ez a nemzetközi és országos háttér azért szükséges egy községtörténeti monográfiában az általános tájékoztatáson felül, mert mint látni fogjuk a kommunista diktatúrákban a párt és az állam (mindig ebben a sorrendben!) beavatkozása a társadalom, a község, a család, a vallásos szféra, az egyén életébe olyan mértékű, melyet a jobb sorsra érdemes népek Közép-Európában történelmük során még sohasem szenvedtek el.

Habár a németek, lengyelek, magyarok felkeléseit és szabadságharcait a szovjet hadsereg leverte, azok az eszmék, melyek jegyében ezek kirobbantak sosem szenvedtek vereséget. A németek, lengyelek, magyarok sosem szenvedtek vereséget szellemileg, politikailag, erkölcsileg, mert megőrizték európai mivoltukat, demokratikus berendezkedésük igényét és azt az alapvető eszmét, hogy saját sorsukat maguk irányítsák. Azt mondhatjuk, hogy még öntudatos munkástömegeik sem akartak úgy élni, ahogyan azt a világmegváltásra, valójában világhatalomra törő kommunista vezetés hirdette, illetve ahogyan az a Szovjetunióban megvalósult.

A különböző sikeresnek és boldogítónak előre beharangozott gazdasági rendszerek, az 1968-as „új gazdasági mechanizmus”, távolról sem hozták meg a várt és propagált eredményeket. Magyarország állami nyugati eladósodása 1978-1979-ben a kezdetét vette, ugyanakkor keleti tartozásaink nagyrészt behajthatatlanokká váltak.

Az 1980-as évek végére az egész magyar nemzet alapvető változást kívánt, kivéve néhány ezer megcsontosodott bolsevikot, akik műveletlenségük, szakképzetlenségük, változásra alkalmatlanságuk következtében véglegesen a kommunista diktatúra ortodox változata fenntartásához voltak kötve egy életre.

A kommunista egypárturalmi rendszernek ekkorra már végkép leáldozott. Az un. munkásőrség a társadalom közutálatának a tárgya lett. A Német Demokratikus Köztársaság hazánkban összetorlódott állampolgárainak kiengedése nyugatra már egy új világrend és a belső demokratikus berendezkedése nyitánya volt.